Заявив я вчора тату:
— Я страшенно
хочу мати
годівницю на вікні.
Хай птахи
свистять мені!
— Що ж! —
примружив тато очі,—
Непогана думка, син.
Буде все,
як дуже схочеш,—
це давно відомо всім...—
З того часу я ходив —
і хотів, хотів, хотів,
їв — хотів.
Співав — хотів.
Навіть спав —
і теж хотів.
Зранку зиркав у вікно,
як робив зарядку,
думав:
"Буде, як в кіно: клац! —
і все в порядку!"
Але скільки не дивився —
не з'являлась годівниця...
І тоді я так сказав:
— Тато помилився!
Краще я змайструю сам
гарну годівницю.—
Взяв цвяхів
у тата трошки,
пилку взяв,,
соснову дошку,
годівницю вправно збив
і раптово — зрозумів!

Он воно у чому справа,
не подумав я про це!
Адже справді
тато — правий,
дуже-дуже тато правий:
як захочеш — буде все!